

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Marianny Reiffovej v právnej veci navrhovateľa: **M.**, nar. X., bytom M. X., proti odporkyni **Sociálnej poisťovni v Bratislave**, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, o úrazovú rentu, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. júna 2009, č.k. 25Sd/267/2008-54, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 25. júna 2009, č.k. 25Sd/267/2008-54, **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 25. júna 2009, č.k. 25Sd/267/2008-54, potvrdil rozhodnutie z 8. januára 2008 číslo X., ktorým odporkyňa rozhodla, že navrhovateľ, ktorý utrpel poškodenie zdravia v dôsledku pracovného úrazu z 10. marca 1988 podľa § 88 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z.z. (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) nemá nárok na úrazovú rentu z dôvodu, že u neho nedošlo k zhoršeniu zdravotného stavu v porovnaní so zdravotným stavom pred 1. januárom 2004 v súvislosti s pracovným úrazom z 10. marca 1988.

Krajský súd v Žiline týmto rozsudkom potvrdil aj ďalšie rozhodnutie z 8. januára 1988 číslo X., ktorým odporkyňa podľa § 88 zákona o sociálnom poistení určila, že navrhovateľ nemá nárok na úrazovú rentu z dôvodu, že u neho nedošlo k zhoršeniu zdravotného stavu v porovnaní so zdravotným stavom pred 1. januárom 2004 v súvislosti s pracovným úrazom zo 16. júla 1991.

V odôvodnení uviedol, že nezistil dôvod na zrušenie napadnutých rozhodnutí odporkyne, lebo zodpovedajú § 88 zákona o sociálnom poistení. K tomuto právnomu záveru dospel po preskúmaní administratívneho spisu týkajúceho sa oboch pracovných úrazov, v ktorom sa nachádza celý rad medicínskych záverov podrobne chronologicky analyzujúcich vykonané vyšetrenia o zdravotnom stave navrhovateľa. Konštatoval, že závery posudkov posudkových lekárov, uvedené v lekárskejších správach, okrem iného, podrobne citujú závery vyšetrení neurologického, neurochirurgického chirurgického, psychiatrického, kliniky pracovného lekárstva a toxikológie aj výsledky magnetickej rezonancie, vyšetrenia reumatologického, kožného a ergonometrického ako aj CT vyšetrenia ktoré preukazujú, že zhoršenie zdravotného stavu navrhovateľa po 1. januári 2004, nenastalo. Uvedené zhodné závery posudkov posudkových orgánov považoval krajský súd za dostatočne doložené odbornými vyšetreniami a nálezmi, bez nejasností a vnútorných rozporov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ a namietal, že súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Vytkol súdu, že uložil Sociálnej poisťovni v Martine celú skutočnosť prehodnotiť a zabezpečiť posudkových lekárov, čo nebolo vykonané. Súd nekonanie menovanej poisťovne toleroval, čo pokladá za neprípustné. K odvolaniu pripojil xerox jeho zdravotnej dokumentácie o postupe jeho liečby od úrazu 10. marca 1988 a úrazu zo 16. júla 1991, pričom jeho zdravotný stav sa po 1. januári 2004 stále zhoršoval a trvalé následky zanechajú svoje výsledky na jeho zdraví.

Odporkyňa vo vyjadrení na odvolanie navrhla napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 250s v spojení s § 246c OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa § 88 ods. 1 zákona o sociálnom poistení poškodený má nárok na úrazovú rentu, ak v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania má viac ako 40 %- percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca alebo činnosť osoby uvedenej v § 17 ods. 2 (ďalej len „pokles pracovnej schopnosti“) a nedovŕšil dôchodkový vek alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.

Podľa § 272 ods. 3 zákona o sociálnom poistení náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a náhrada za stratu na dôchodku, ktoré sa vyplácali k 31. decembru 2003, a nárok na ich výplatu trvá aj po tomto dni, sa považujú od 1. januára 2004 za úrazovú rentu, a to v sume, v akej patrili do 31. decembra 2003.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Z administratívnych spisov v predmetnej veci vyplýva, že navrhovateľ naposledy pracoval v S.v M. od 1. septembra 1995 do 31. augusta 1988 ako inštalatér. Po priznaní čiastočného invalidného dôchodku od februára 1991 do r. 1993 bol preradený na prácu strážnika a od 1. septembra 1998 nepracoval. Z dôvodu zmeny zákonnej úpravy od 1. augusta 2006 bol mu priznaný invalidný dôchodok s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 45 %. Žiadosťou z 26. júna 2007 navrhovateľ uplatnil priznanie nároku úrazovej renty z pracovného úrazu z 10. marca 1988 a ďalšou žiadosťou z 29. októbra 2007 žiadal o priznanie úrazovej renty z ďalšieho pracovného úrazu zo 16. júla 1991. Preskúvanými rozhodnutiami z 8. januára 2008 číslo X. a z 8. januára 2008 číslo X. odporkyňa žiadosti zamietla po zistení, že navrhovateľ nemá nárok na úrazovú rentu ani z jedného pracovného úrazu.

Navrhovateľ utrpel 10. marca 1988 pracovný úraz v Líbyi pri oprave strešných zvodov, kedy spadol z lešenia z výšky 80-100 cm. Spôsobil si odreniny ľavej ruky a nohy a hneď po úraze sa objavili bolesti a porucha hybnosti krčnej chrbtice pre ktorú bol opakovane liečený a bol aj preradený na ľahšiu prácu.

Neskôr 16. júla 1991 navrhovateľ utrpel ďalší pracovný úraz, keď pri nesení radiátora zakopol o trúbku, pričom utrpel úraz ľavého kolena a pravého ramena. Stav bol hodnotený

ako distorzia kolena. Boli potvrdené degeneratívne zmeny a bola doporučená operačná liečba. Navrhovateľovi bola 20. septembra 1991 vykonaná artroskopia ľavého kolena s nálezom chondropatie jabĺčka, rozsiahlych osteofytov a totálnej ruptúry LCA. Odvtedy je dispenzarizovaný ortopédom, nosí ortézu na obe kolená približne od júna 2008 užíva ortézu len pri záťaži.

V lekárskej správe Sociálnej poisťovne, pobočky Martin z 12. októbra 2007 z vyjadrenia prof. MUDr. D., ktoré citoval znalec v znaleckom posudku z 12. februára 1990 bolo uvedené, že navrhovateľovi sa spontánne, bez závislosti na úrazovom deji z 10. marca 1988 vyvíja obraz vertebrogenného algického stavu krčnej chrbtice s bolesťami v záchlaví, závratové stavy s pocitmi oslabovania dolných končatín od 22. júna 1987. Posudkový lekár Sociálnej poisťovne, ústredia v Žiline v lekárskej správe z 20. augusta 2008, po opätovnom posúdení dostupnej zdravotnej dokumentácie uviedol, že navrhovateľ odmietol vyšetrenie posudkovým lekárom Sociálnej poisťovne, ústredie, vyšetrenie odborným lekárom s tým, že v čase inkriminovaného úrazu už existovali degeneratívne zmeny na krčnej chrbtici. V lekárskejších správach Sociálnej poisťovne pobočky a ani ústredia neurčili posudkoví lekári mieru poklesu pracovnej schopnosti na účely zákona, nakoľko po 1. januári 2004 nedošlo u navrhovateľa k zhoršeniu zdravotného stavu v súvislosti s pracovným úrazom z 10. marca 1988. Navrhovateľovi nebol priznaný ani čiastočný invalidný dôchodok v súvislosti s pracovným úrazom z 10. marca 1988, hoci sa ho opakovane domáhal. Až zmenou zákonnej úpravy mu bol od 1. augusta 2006 uznaný invalidným s mierou poklesu pracovnej schopnosti 45 % z dôvodu inej choroby.

Aj v lekárskej správe Sociálnej poisťovne, pobočky Martin z 19. decembra 2007 posudkový lekár uviedol, že navrhovateľ v roku 1979 utrpel zlomeninu ľavého predkolenia pri autonehode (podľa navrhovateľa šlo o pracovný úraz). V II. časti posudku konštatoval, že „Po pracovnom úraze zo 16. júla 1991 zostala ľahká porucha hybnosti kolena“. V záujme komplexného prešetrenia zdravotného stavu v dôsledku tohto pracovného úrazu, bol navrhovateľ hospitalizovaný na Klinike pracovného lekárstva a toxikológie vo Fakultnej nemocnici v Martine od 3. – 5. apríla 2008, po ktorej jeho zdravotný stav posúdil 30. apríla 2008 posudkový lekár Sociálnej poisťovne, pobočky Martin a 20. augusta 2008 posudkový lekár Sociálnej poisťovne, ústredia so sídlom v Žiline, so zhodným záverom, že úraz zo 16. júla 1991 viedol ku klinickej dekompenzácii poúrazovej artrózy ľavého kolena s nutnosťou len dočasnej pracovnej neschopnosti. Po 1. januári 2004 nedošlo k zhoršeniu

klinického nálezu na ľavom kolene. Tiež miera poklesu pracovnej schopnosti na účely zákona nebola určená s odôvodnením, že po 1. januári 2004 nedošlo u navrhovateľa k zhoršeniu zdravotného stavu v súvislosti s pracovným úrazom zo 16. júla 1991.

Zo zisteného skutkového stavu zdravotnou dokumentáciou navrhovateľa, lekárskejších správ posudkových lekárov Sociálnej poisťovne nevyplýva, že by došlo u navrhovateľa k zhoršeniu zdravotného stavu po 1. januári 2004, čo je podrobne uvedené v odôvodnení oboch rozhodnutí z 8. januára 2008 číslo X. a z 8. januára 2008 číslo X. a doložené medicínskymi závermi a jednotlivo doloženými odbornými lekáorskými závermi.

Záveru posudkov posudkových lekárov v lekáorských správach vychádzajú zo záverov odborných lekáorských vyšetrení neurologického, chirurgického, ortopedického, psychiatrického, kožného, ergonometrického, reumatologického vyšetrenia, ako aj z vyšetrenia na klinike pracovného lekárstva a toxikológie a CT vyšetrenia. Podľa názoru odvolacieho súdu, odporkyňa a aj krajský súd sa dostatočne podrobne a presne vyporiadali so všetkými právne významnými námietkami navrhovateľa, ktorý k odvolaniu doložil množstvo lekáorskej dokumentácie o svojom zdravotnom stave, ktorá bola posudkovým lekárom známa. Nedoložil také nové skutočnosti, dôkazy, ktoré by spochybnili doterajšie výsledky dokazovania v konaní a preukázali by jeho tvrdenia o zlom zdravotnom stave s viac ako 40 %-ným poklesom schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť v dôsledku pracovných úrazov.

Krajský súd preto dôvodne rozhodnutia odporkyne z 8. januára 2008 číslo X. a tiež z 8. januára 2008 číslo X. ako správne potvrdil.

Najvyšší súd však považuje za potrebné uviesť, že podľa vyjadrenia Sociálnej poisťovne, pobočky Žilina zo 7. apríla 2009 (č.l. 76) odporkyňa zistovala, či navrhovateľ ešte u zodpovedného zamestnávateľa uplatnil svoje prípadné nároky z pracovných úrazov. Navrhovateľ však na viaceré výzvy odporkyne nepredložil dôkazy, ktoré by preukazovali vznik nároku na náhradu za stratu na zárobku v zmysle § 195 zákona č. 65/1965 Zb. (Zákonník práce) Navrhovateľ ani v minulosti nebol invalidný na následky žiadneho z úrazov a nebol ani čiastočne invalidný. V spisovom materiáli, týkajúcom sa oboch pracovných úrazov sa nachádza celý rad medicínskych záverov podrobne chronologicky analyzujúcich vykonané vyšetrenia. Záveru posudkových lekárov, uvedené v podaných lekáorských správach,

okrem iného podrobne citujú závery vyšetrení rôznych medicínskych odborov, v ktorých bol navrhovateľ v súvislosti s utrpenými pracovnými úrazmi vyšetrený a preukazujú, že nová právna skutočnosť, a to zhoršenie zdravotného stavu navrhovateľa po 1. januári 2004 nenastala.

Odporkyňa preto nepochybila, keď rozhodnutiami z 8. januára 2008 číslo X. a tiež z 8. januára 2008 číslo 222-54-2008 žiadostiam navrhovateľa o priznanie úrazovej renty nevyhovela a úrazovú rentu mu nepriznala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 219 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým boli uvedené rozhodnutia potvrdené ako vecne správny potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP a § 250l ods. 2, § 250k ods. 1 OSP lebo navrhovateľ nebol v konaní úspešný a odporkyňa na ich náhradu nemá právny nárok.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. novembra 2010

JUDr. Elena Závadská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Mária Kráľová